

Ison Mätäsuon keitaalla – Nimimerkki: ”Ukko” – Sarja: Aikuiset ja nuoret

Nopeutan askeleitani mutkaisella polulla tuttuun hillapaikkaan. Jokainen askel voi tuottaa epätasaisen yllätyksen. Juurakoita, kumpareita, irtokiviä ja puiden oksia, joita pitää väistellä. Varppina olo tuottaa hyvää mieltä ja odottamaton virittää aivot viriilimpään tilaan. Keho puhdistuu ja kroppa terästyy. Lapsuuteni marjat kasvavat vieläkin muhevina, vain sormieni ämpäriin poimittaviksi ja suuhuni popsittaviksi.

Ämpärini täyttyy nopeasti puolilleen ja päätän välillä lähestyä metsälampea. Se välkkyä ja pian kuvani peilautuu sen tyynenkirkkaasta pinnasta. Lammesta nouseva kosteus virkistää ja väreilee ihollani. Olin niin usein istunut rannalla ihailemassa kesän loputonta sinitaivasta. Ikihonkien humina muistuttaa vieläkin metsän puhetta. Puhtaat naavapartaiset kuuset ja kurjen huuto kuulaassa ilmassa saavat selkäpiissäni onnen väreitä.

Keskellä metsää viiden kilometrin päässä tieltä ilmestyy eteeni laavu. Astun sisälle ja aistin heti viipyilevän rauhan, ikiaikaisen rentouden. Paikallisten kiireetön elämäntahti kiirii kuin satu ja ihmetys. Maani ja maisemani yhdistyvät samaan aikaan tuttuudessaan ja arvoituksellisina. Laavussa kahvipannu kuumenee pyhäaamuisin auringon loputtomien säteiden tanssiessa yhä kiivaammin päivän sonaattejaan. Aivan kuin pienimmätkin polut kaipaivat jokaista tuttua jalkineen pohjaa ohjatakseen tapaamispaikkaan. Jokainen kävijä ja paikkakuntalainen on tervetullut yhteisen laavun suojiin.

Hilla-aapa aukenee pienen kylän länsipuolella. En uskaltaudu terrakotan väriseen maailmaan, jonka suo säväyttää paljaana eteeni. Kippuraiset vaivaismännyt haarautuvat sinne tänne ja yrittävät varoitella petollisesta uhasta. Karhut ja ahmat välttävät aluetta. Uhkarohkeiden saappaat muljahtavat mättäiden lomiin. Kuin suolla olisi ammottava kita, joka herkuttelisi muukalaisten tietämättömyydellä ja varomattomuudella. On suuri riski joutua suon vangiksi.

Havaitsen puolimetriä korkeat ruohomättäät, joita kutsutaan ryssän päiksi. Ne on kierrettävä kaukaa, koska välissä on upottava lillinki.

Huomaan pitkospuut ja nousen jo ajatuksissani niille, mutta tiedän, etten pääsisi kauas niitä pitkin. Aina väliin ne hukkuvat muutaman metrin matkalta ilmestyäkseen taas liukkaina ja limaisina eteeni. Saattaisin lentää päistikkaa mättäiden syliin ja sammaleiden sekaan. Joutuisin kaikei kuivattelemaan vaatteitani laavussa.

Näen, kuinka kihokit nauttivat hyttyspilveä päivälliseksi ja pelkään muumioituneita ruumiita, jotka nousevat temppuilemaan suon pinnalle. Happamat, kylmät ja lähes hapettomat rahkasammaleet pitävät ne ikiaikaisina. Tähän on totuttu ja lähikylässä ei koskaan ihmetellä matkalaisten katoamisia. Suo ottaa omansa, horistaan.

Ajattomuus on yksi taikasanoista, jota itse mielelläni viljelen. Kuinka voisin olla itsekin ajaton ja sulautua iättömyyteen? Vain tällaisessa ympäristössä sellaisen ymmärrän ja voin jopa kokea. Suuret asiat ja unohtumattomat kokemukset ovat käsin kosketeltavissa yhä uudelleen tutussa miljöössä.

Taas kahlaajat rynnivät palsasuolle ruuhkaksi asti. On suosirriä ja punakuireja. Niille riittävät kuivat varpumättäät, saranevot, märät ruoppapinnat ja lampareet.

Olen aikamatkalla, joka on hetkeksi pysähtynyt, mutta jatkuu taas seurattessani vesipääskyn lentoa. Yritän hamuta tunnelmaa käsilläni, mutta en mahda maisemalle mitään. En mitään muuttaisi. Se on yksinkertaisen täydellinen, mutta samalla luonnoltaan monipuolinen. Metsä ottaa syliinsä. Se viivyyttää minua pulahdamasta lammen houkuttelevan peilikirkkaaseen tyyneyteen.

Perillä. Hengähdän ja istun kannolle. Vaivun muistoihin. Talvella olin rakastunut jäätyneeseen suohon. Se kantoi kaiken valkoisella olemuksellaan. Pettämättömät poutapilvet säestivät ja aurinko johti voimakkaimmillaan koko näytöstä. Hanki kimmelsi tähtien välkkeessä. Aivan kuin ne olisivat saapuneet tervehtimään rakasta matkalaista.

Lamaannun ja uppoudun ympäristön syliin pikkurilliänikään liikauttamatta.

Hätkähdän kilahtavaan ääneen. Valtaisa lintu rävyttää siipensä oksien kätköistä ja lehahtaa lentoon puiden välistä. Se kaklattaa loppimaisesti. Olen hyvilläni, että maakotkat vielä asuttavat seutua. Yllättäen sen siipi on hipaista olkapäästäni. Kotka viestittää jotain tärkeää, ystävyystämme.

Nauliinnun paikalleni ja näen kotkan nokasta roikkuvan saaliin. Tunnistan sen jänikseksi. Osa saaliista putoaa ja mäjähää laakealle kivellet. Jänneet ja suolet liiskaantuvat verta tirskuen värjäten sen punaiseksi. Seuraan kuninkaan lentoa lammen toiselle rannalle vanhan puun risulinnaan. Tällaisten hetkien vuoksi rakastan yli kaiken petollista suota, sen luomaa dramatiikkaa.

Nousen ja jatkan loputonta matkaani kohoilevilla hetteiköillä ilman varsinaista päämäärää. Olen kituliaisten koivujen sisar ja kaamoksen johtava sankari revontulien liputtamassa maassa. Psyhykeeni muuttuu askel askeleelta ja palaan yhä syvemmälle synnyinseudulleni eikä minusta ikinä olisi etelän satunnaisesti kulkijaksi.

Aivan kuin maailman paino heilauttaisi ajatuksiani jokaisella askeleella. Pitkospuitaikin ilmestyy kuin tyhjältä eteeni johdattamaan reipasta kulkuani. Ymmärrän, että suo on ystäväni eikä tahdo altistaa minua putoamaan sen silmäkkeeseen. Vauhtini kiihtyy niin valtavasti, että pystyn etenemään hurjaa vauhtia leijuen pitkospuiden yläpuolella.

Havahdun teerien äänekkääseen pulinaan. Huomaan istuvani edelleen kannon päällä. Kuulen kortteiden suhinan ja olen taas valmis harppaamaan kohti suurempia maisemia ja tuntemuksia.